

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. Č.**, zast. JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020, č. j. KUOK 58780/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 31. 12. 2021, č. j. 72 A 26/2020-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Zábřeh (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím z 10. 2. 2020, č. j. 2019/230/Opř-MUZB-19, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se dle městského úřadu přestupku dopustil úmyslně tím, že dne 10. 1. 2019 v 16.30 h při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, RZ X, na pozemní komunikaci č. I/44 na obchvatu kolem obce Zvole ve směru jízdy na Zábřeh překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec 110 km/h o 54 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). Tím porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Městský úřad za přestupek uložil žalobci pokutu 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na šest měsíců. Následné žalobcovo odvolání proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný shora nadepsaným rozhodnutím a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Plné znění tohoto rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel i v kasační stížnosti trvá na svých tvrzeních uvedených již v žalobě, že nebyl řádně osvědčen skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. že stěžovatel překročil rychlost o 54 km/h. Dále trvá na tom, že správní orgány bez zákonného důvodu neprovedly důkazy, které byly způsobilé osvědčit jeho tvrzení o nesprávném měření, čímž bylo řízení zatíženo vadou, která mohla způsobit nezákonné rozhodnutí o věci a pro tyto v žalobě vytýkané vady měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Krajský soud však takto neučinil, je tedy dán kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně stěžovatel namítá, že krajský soud dochází ke svému závěru o dostatečném prokázání viny stěžovatele na podkladě nesprávně vyložené a aplikované judikatury, je tedy dán i kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel také tvrdí, že samotné odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je zmatečné a nesrozumitelné, když si jednotlivé jeho části svým smyslem odporují, tedy je dán i kasační důvod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vlastní rozhodnutí a také na rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožnil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely s. ř. s. zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role kasačního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[7] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, z 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze 14. 7. 2021, či č. j. 10 Azs 184/2021-36).

[8] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost splňuje podmínky pro její přijetí k věcnému projednání. V tomto ohledu zkoumal, zda ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce a zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou (srov. rozhodnutí z 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, či z 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23).

[9] Soud shledal, že v dané věci se jedná o přestupkovou věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů

pokračování

stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí NSS z 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, z 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, či z 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30). Z uvedené judikatury přitom dále vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též *Kühn, Z.* In: *Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.* Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[10] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal a vyhodnotil tedy kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[11] K namítané nepřezkoumatelnosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozhodnutí ze 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, z 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, z 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, z 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, či ze 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí správních orgánů dostala požadavkům uvedené judikatury. Správní orgány důkladně a srozumitelně vypořádaly nosnou argumentaci stěžovatele. Krajský soud pak k žalobním námitkám jejich argumentaci náležitě přezkoumal (srov. dále rozsudky NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či z 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013-26) a správně ji považoval za přezkoumatelnou. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či z 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[12] Kasační soud doplňuje, že k jednotlivým žalobním námitkám se krajský soud vyjádřil většinou výslovně, a to podrobně, popřípadě lze na základě ucelené argumentační linie dovodit, že se k některým námitkám vyslovil přinejmenším implicitně. Správní orgány a soudy přitom nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy z 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS z 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo z 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Zároveň na tomto místě kasační soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn (srov. rozsudek NSS z 11. 10. 2017, č. j. 3 As 292/2016-67), ani nespočívá v tom, že soud rozhodne jinak, než jak si účastník řízení představuje.

[13] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou. Dle setrvalé judikatury kasačního soudu (srov. např. rozsudky z 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115, z 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, nebo ze 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56) je v případě přestupků překročení povolené rychlosti zásadní to, že důkaz o rychlosti byl pořízen měřícím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky a současně bylo ověřeno v souladu se zákonem o metrologii. Oznámení o

přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybněn. Právě z těchto podkladů také správní orgány ve věci vycházely.

[14] Stěžovatel se kasační, resp. žalobní, argumentací snažil zpochybnit policisty provedené měření a nastolit stav, který by vedl k nutnosti dalšího dokazování, popř. namítal okolnosti a skutečnosti, které mohly mít na přesnost měření vliv, či se snažil toto měření zpochybnit např. výpověďmi svědků-spolujezdců, kteří měli mít povědomost o tom, jakou rychlost ukazoval tachometr vozidla, které stěžovatel řídil. Zůstal však spíše v obecné rovině hypotetických či spekulativních pochybností, popř. se dovolával důkazů a skutečností, k nimž se judikatura již v souvislosti s obdobnými případy vyjadřovala. Jím navrhané důkazy a uplatněné námitky tak nelze považovat za relevantní pro účely zpochybnění shromážděných důkazů.

[15] Obecně platí, že je na správním orgánu, aby rozhodl a následně zdůvodnil, které důkazy v řízení o přestupku provede a které nikoliv. Důkazy, z nichž vycházely správní orgány, nevzbuzovaly žádné pochybnosti ani o jejich správnosti a ani o samotné vině stěžovatele. Naměřená rychlost byla zjištěna ověřeným rychloměrem, přičemž stěžovateli se nepodařilo přesvědčivým způsobem zpochybnit, že by toto zařízení nefungovalo správně, že zasahující policisté nepostupovali v souladu s návodem k obsluze, nebo jakýmkoliv jiným způsobem neprováděli měření správně. Žalovaný ve svém rozhodnutí proto správně konstatoval, že policisté postupovali při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze rychloměru a zdůvodnil, proč je v dané věci vyloučeno, aby mohlo dojít k chybnému měření.

[16] K jednotlivým dílčím námitkám uvádí kasační soud, že k měření rychloměrem RAMER 10C se vyjádřil opakovaně, a to včetně otázek správného ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretace snímku z měření (srov. např. rozsudky NSS z 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ze 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, či z 18. 12. 2020, č. j. 5 As 279/2020-30). V daném případě bylo využito i mřížky umožňující ověřit, zda byl dodržen např. úhel měření (rozsudek NSS z 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, bod 26).

[17] Shodně jako krajský soud uvádí i Nejvyšší správní soud, že se opakovaně vyjadřoval k námitkám týkajícím se podhuštěných pneumatik nebo výměny pneumatik letních za zimní u měřicího vozidla (např. rozsudky NSS z 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, z 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71, z 27. 9. 2017, č. j. 8 As 254/2016-67) s tím, že právě odečítaná odchylka 3 % vylučuje uvedené nepřesnosti měření. V rozsudku z 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, kasační soud uvedl, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno (stále) platné ověření, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, zda došlo k výměně pneumatik.

[18] Za stav vozidla odpovídá řidič motorového vozidla (rozsudek NSS z 25. 10. 2018, č. j. 5 As 197/2017-40, bod 33; přiměřeně také rozsudek NSS z 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132). Proto je z povahy věci irelevantní argumentace, že bez vědomí stěžovatele byly namontovány pneumatiky nesprávného rozměru, které mohly mít vliv na objektivní rychlost vozidla, která se tak odlišovala od stavu na tachometru. To se týká i souvisejícího odborného vyjádření Ing. Krejsy o vlivu pneumatik na rychlost vozidla.

pokračování

[19] Ani okolnost, jakou rychlost ukazoval tachometr vozidla, které stěžovatel řídil, by nemohla zvrátit údaje zjištěné užitým kalibrovaným měřícím zařízením, a to za situace, kdy nebylo prokázáno, že rychloměr mohl v konkrétně posuzovaném případě zjistit nesprávnou hodnotu. Jak již uvedl kasační soud v rozsudku z 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje tachometr. Subjektivní vnímání rychlosti vozidla nemůže řidiče vyvinut ze spáchaného přestupku (k otázkám uvedeným v tomto odstavci také rozsudek NSS ze 14. 6. 2017, č. j. 7 As 312/2016-26, bod 28; k údajům na tachometru také rozsudek NSS z 18. 12. 2020, č. j. 5 As 279/2020-30, bod 23). Proto byly nadbytečné i důkazní návrhy spočívající ve výsledku svědků-spolujezdců, kteří se měli vyjádřit k tomu, jakou rychlost ukazoval tachometr vozidla (srov. opět rozsudek č. j. 7 As 312/2016-26, bod 24).

[20] Krajský soud se také správně vyjádřil k tomu, že judikatura se v obdobných případech výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti přiklonila k závěru minimálně o vědomé nedbalosti. Řidič si musí být vědom při svých zkušenostech toho, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost výrazným způsobem, jinak by nesplňoval podmínky pro držení řidičského oprávnění a pro řízení vozidla v konkrétní situaci (srov. rozsudek NSS z 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, bod 31, nebo z 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, bod 42). V daném případě se tak správní orgány i krajský soud akceptovatelně vyjádřily ke stěžovatelovu zavinění.

[21] Kasační soud v souvislosti se stěžovatelovou argumentací dodává, že výše zmíněné podklady (viz bod [13]) nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřícím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze (rozsudek NSS z 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, bod 22). V případech, kdy ale účastníci řízení měření úspěšně zpochybnili, uváděli takové námitky, které byly s to měření či snímky reálně zproblematizovat, kdy např. tyto snímky samy o sobě vzbuzovaly pochybnosti (srov. např. rozsudek NSS z 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, bod 26 a násl.), či navrhovali konkrétní důkazy, které mohly svědčit o chybnosti měření (viz např. stěžovatelem zmiňovaný rozsudek NSS z 15. 12. 2016, č. j. 2 As 193/2016-26). Takové důkazní návrhy či námitky však stěžovatel ve smyslu shora uvedené judikatury nenavrl. Za dané situace také nebylo třeba provádět důkaz návodem k měřicímu zařízení či výsledkem policistů (rozsudek NSS z 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, body 22 a 24). K problematice návodu pak kasační soud dodává, že navíc platí teze, dle níž v případě, že je měření realizováno, pak je možné považovat jeho správnost za prokázanou. Muselo by tak dojít ke skutečně účinnému zpochybnění správnosti provedeného měření. Jak uvedl kasační soud již v rozsudku ze 17. 2. 2022, č. j. 7 As 96/2020-28, bodu 28, *„nebylo nezbytné, aby byl návod k obsluze proveden k důkazu, jelikož nebyl a ani nemusel být podkladem rozhodnutí žalovaného. Nad rámec uvedeného pak zdejší soud doplňuje, že ze znění kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel má návod k obsluze k dispozici, a mohl tak jednoznačně vést svou argumentaci do konkrétna“*.

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, které by svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS z 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným krajským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[23] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu